

Arrest

nr. 186 359 van 2 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 april 2017 bij het onthaal van de Raad heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 april 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De relevante feiten zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Deze luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [Y]
voornaam : [D]
geboortedatum : [ ]
geboorteplaats : [ ]
nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 27.01.2017 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor.

Raadpleging van de visa-databank toonde aan dat de betrokkene een Schengen-visum type C aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Bagdad (Irak) en dat dit visum afgeleverd werd op 22.12.2016, geldig van 23.12.2016 tot 21.01.2017.

De betrokkene, staatsburger van Irak, werd verhoord op 27.01.2017 en verklaarde dat ze Irak rond 03.01.2017 verliet om met het vliegtuig via Turkije naar een voor haar onbekend land te reizen om daar tot 07.01.2017 te verblijven in afwachting van haar smokkelaar. Ze gaf aan op 07.01.2017 met de wagen naar België te zijn gereisd om er op 09.01.2017 aan te komen. In België diende de betrokkene op 27.01.2017 een asielaanvraag in.

Op 01.02.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze voor België koos omdat dit het enige land is waar ze familie heeft. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat ze er niemand kent en in België een tante en nicht heeft wonen. Betreffende haar behandeling in Italië gaf de betrokkene aan niets te kunnen zeggen, aangezien ze niet eens zeker is of ze effectief voet op Italiaanse bodem zette. Ze gaf aan dat haar bezwaar tegen een overdracht aan Italië bijgevolg louter gebaseerd is op familiale redenen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde, zoals reeds vermeld, een in België verblijvende tante en nicht te hebben, die volgens haar de Belgische nationaliteit bezitten. Raadpleging van de databank toonde aan dat de tante en nicht van de betrokkene effectief in België verblijven en beide de Belgische nationaliteit bezitten.

Betreffende het verblijf in België van de tante en nicht van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende tante en nicht van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van

familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De voormelde tante en nicht vallen niet onder het toepassingsgebied, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan dat haar bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië louter op familiale gronden gebaseerd is, aangezien ze niet eens zeker weet of ze voet op

Italiaanse bodem zette. We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen, tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40). Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende

opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche

Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-spr-ar-expansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren. We merken op dat de betrokkene gedurende de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-todate tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot

gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1987 geboren alleenstaande vrouw zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de gehele duur van haar lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 01.02.2017 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4).”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of is zij ter beschikking gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel werpt verzoekster onder meer de schending op van artikel 3 EVRM. Een van de kernpunten van verzoeksters betoog is dat ze verkracht is geweest in Irak, ter staving waarvan ze stuk 5 toevoegt aan haar verzoekschrift. Verzoekster is van oordeel dat ze als een alleenstaande door een verkrachting getraumatiseerde vrouw behoort tot een categorie van personen met een kwetsbaar profiel in het kader van de Dublin-III Verordening en dat zij bij haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten het risico loopt op een onmenselijke behandeling of straf. Ze betoogt dat overbevolking in Italiaanse opvangcentra een onbetwistbaar feit is. Ze wijst erop dat ze dus zal belanden in veel te kleine ruimtes waar mannen en vrouwen niet van elkaar worden gescheiden en dit alles zonder enige garantie op psychologische of mentale bijstand. Dit moet volgens verzoekster als een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling beschouwd worden in de zin van artikel 3 EVRM. Ze verwijst naar het rapport opgesteld over Italië door het "Swiss Refugee Council" met als titel, "Reception conditions in Italy, August 2016"-waarvan de Franstalige versie zich bevindt in het administratief dossier - om haar standpunt kracht bij te zetten. Zo citeert ze onder meer de volgende passages hieruit:

"Er zijn te weinig plaatsen in opvangcentra voor mensen die getraumatiseerd zijn zoals verzoeker (zie p. 11 en 61 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017])"

"De NGO die de gedublineerden moeten opvangen bij aankomst aan de luchthaven worden doorgaans niet geïnformeerd over de kwetsbaarheden of andere behoeften van de gedublineerde. Daarenboven kunnen ze getraumatiseerd zijn (zie p. 25 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017])"

"De NGO in de luchthaven kan enkel opvang organiseren indien de prefectuur waarin het is gelegen verantwoordelijk is voor de overgedragene. Indien een andere prefectuur verantwoordelijk is, kunnen ze enkel een trein ticket organiseren. Opvang en ondersteuning van overgedragenen is arbitrair en incidenteel (zie p. 30 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017])."

"Alleenstaande vrouwen worden in Italië niet als kwetsbaar beschouwd. Vrouwen in squats worden vaak blootgesteld aan sexueel geweld. Gelet op de precare economische situatie en het gebrek aan toekomstperspectieven kan worden aangenomen dat vrouwen hun brood moeten verdienen via prostitutie of zich in een positie moeten plaatsen waarin ze worden uitgebuit. Daarenboven is vrouwenhandel een aanzienlijk probleem (zie p. 60 -61 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017])."

“Kwetsbare personen eindigen vaak dakloos aangezien het aantal plaatsen voor kwetsbare personen beperkt is (zie p. 61 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017]).”

“Het is belangrijk om bij Dublin-overdrachten om rekening te houden met wat er met een persoon zal gebeuren indien die worden teruggezonden naar Italië waarbij speciale aandacht moet worden besteed aan de situatie van kwetsbare personen zoals vrouwen (zie p. 72 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017]).”

“Het Italiaans opvangsysteem kent ernstige tekortkomingen waarbij de opvangcapaciteit ontoereikend is en centra die overbevolkt zijn (zie p. 73-75 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017]).”

Verzoekster wijst er tevens op dat er geen individuele garanties werden bekomen van de Italiaanse autoriteiten dat ze niet zal belanden in een situatie die strijdig is met artikel 3 EVRM. In dit verband haalt verzoekster nog aan dat Italië verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van haar asielaanvraag op grond van een Tacit-Agreement zodat alleszins door de verwerende partij geen individuele garanties kunnen worden geboden. Verzoekster betoogt dat ze haar verkrachting wegens haar schaamtegevoel niet eerder heeft meegedeeld en dat de vragen die de verwerende partij stelt aangaande de gezondheidstoestand in het kader van het Dublin-interview te algemeen zijn en niet geschikt zijn om te peilen naar een ondergane verkrachting. Dat verwerende partij specifiek had moeten peilen of verzoekster verkracht was dringt zich volgens de verzoekende partij des te meer op gelet op het gestelde in artikel 21 van de Opvangrichtlijn.

2.3.2.2. De verwerende partij benadrukt in haar nota dat verzoekster nooit gewag heeft gemaakt van een verkrachting, noch tijdens de pre-screening noch tijdens het Dublin-interview en benadrukt dat verzoekster aangaf geen gezondheidsproblemen te hebben. De verwerende partij is van oordeel dat haar niet kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met verzoeksters verkrachting of geen garanties gevraagd te hebben aan de Italiaanse autoriteiten aangaande decente opvang van verzoekster wegens haar kwetsbaar profiel als getraumatiseerde alleenstaande vrouw, gezien ze op het moment van de bestreden beslissing niet op de hoogte was gesteld van deze verkrachting, ook al had verzoekster daar tot tweemaal toe de gelegenheid toe.

2.3.2.3. Artikel 3 EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft gesteld dat in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid en ernst moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).* De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale

gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). De vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien van asielzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die noodzaakt dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

2.3.2.4. Verzoekster voegt ten bewijze van het feit dat ze verkracht is geweest, stuk 5 toe aan het verzoekschrift. Het betreft een op 2 december 2016 door een arts van het Al-Shifa Private Hospital-gelegen in Bagdad, Irak- opgesteld document waaruit blijkt dat verzoekster op die dag in het hospitaal aankwam voor verzorging wegens een verkrachting die ze 10 uren voor aankomst in het hospitaal ondergaan heeft. Het beschrijft de klachten van verzoekster en is uiterst gedetailleerd in de opsomming van de letsels die verzoekster heeft opgelopen naar aanleiding van deze verkrachting. Het attest stelt dat verzoekster verzorgd werd voor haar letsels en dat ze dezelfde dag ontslagen werd uit het ziekenhuis. De verwerende partij werd ter terechtzitting gevraagd of ze opmerkingen wens te uiten over het betrokken stuk. De verwerende partij stelt hierbij dat de Raad zal dienen te oordelen over de bewijswaarde ervan en acht het nodig op te merken dat het stuk niet vergezeld gaat van een stuk dat aantoonst dat verzoekster voor deze verkrachting een klacht heeft neergelegd bij de politie.

2.3.2.5. Stuk 5 werd niet voorgelegd aan de verwerende partij vooraleer ze de bestreden beslissing trof en dus kan de verwerende partij gevolgd worden in haar betoog dat ze niet kan verweten worden hiermee geen rekening gehouden te hebben, dienaangaande geen onderzoek verricht te hebben of hieromtrent niet gemotiveerd te hebben. Echter verplicht artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet de Raad om een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Dit ex nunc onderzoek (cfr. ook GwH 17 september 2015, nr. 111/2015) houdt in dat de Raad geen Dublin-overdracht mag laten plaatsgrijpen naar Italië indien de verzoekende partij een stuk aanbrengt waaruit blijkt dat de overdracht voor haar een risico op schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt.

2.3.2.6. Stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift zegt wat het zegt, namelijk dat verzoekster verkracht is geweest. Ook al betreft dit stuk slechts een kopie, de Raad kan in deze fase van het geding niet zomaar concluderen dat dit stuk geen bewijswaarde heeft. De verwerende partij verschaft ook geen elementen die de Raad tot een andersluidende beoordeling leiden. De Raad acht het verder ten bewijze van een verkrachting niet noodzakelijk dat bovenop een medisch attest, tevens een bewijs van het indienen van een klacht bij de politie wordt neergelegd. De Raad kan verzoekster voorts prima facie volgen dat zij gelet op haar traumatische ervaring en haar culturele achtergrond, over de verkrachting een sterk schaamtegevoel kent en zij dit aldus niet spontaan meldde aan de verwerende partij bij haar Dublin-interview waarbij op algemene wijze gepeild wordt naar de gezondheidstoestand van een asielzoeker. De verwerende partij maakt in haar nota gewag van het feit dat *“Uit het printrak-systeem, bij de prescreening, werd evenmin aangeduid dat verzoekster tot een bijzonder kwetsbare groep behoorde. Meer zelfs, Het vak “kwetsbaarheid” (“vulnérabilité – victime violence physique, psychologique, sexuelle”) werd volledig doorstreept”* maar de Raad vindt dergelijk document niet terug in het administratief dossier, nog daargelaten de vraag wat de waarde is van een dergelijke “pre-screening” Alleszins, gelet op het gegeven dat verzoekster op het punt staat overgedragen te worden aan Italië en een grief artikel 3 EVRM uit op grond van stuk 5 van het verzoekschrift, moet in deze fase van het geding als er al enige twijfel is, dit de balans doen overhellen in het voordeel van verzoekster. Prima facie kan de Raad er dan ook niet anders van uitgaan dan dat verzoekster daadwerkelijk in Irak verkracht is geweest eind 2016.

2.3.2.7. In het Tarakhel-arrest (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland) heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens overwogen dat de verzoekende lidstaat voor bijzonder kwetsbare

personen voorafgaand aan de overdracht aan de Italiaanse autoriteiten aanvullende garanties dient te vragen indien de vreemdeling aantoonbaar dat hij zonder die garanties geen toereikende zorg- en opvangvoorzieningen zal kunnen krijgen. Uit artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (de Opvangrichtlijn)- waarnaar ook de verwerende partij verwijst in haar nota- blijkt dat onder meer personen die verkracht zijn, specifiek aangemerkt worden als een categorie van kwetsbare personen. In artikel 25 van de voormelde Richtlijn- waarnaar ook de verwerende partij verwijst in haar nota- kan gelezen worden dat lidstaten ervoor dienen te zorgen dat ze de vereiste behandeling ontvangen, met name door hen toegang te geven tot passende medische en psychische behandeling en verzorging te verlenen.

2.3.2.8. Het kan niet betwist worden dat Italië op basis van een Tacit-Agreement verantwoordelijk geacht wordt voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster. Dit blijkt immers duidelijk uit de bestreden beslissing. Gezien de verwerende partij in de bestreden beslissing tevens stelt dat ze de Italiaanse autoriteiten zeven dagen voor de transfert van verzoekster in kennis zullen stellen van deze transfert, kan er worden van uitgegaan dat de verwerende partij verzoeksters kwetsbare profiel voor haar transfert kan meedelen aan de Italiaanse autoriteiten. De vraag die zich nu stelt is of verzoekster zonder enige individuele garanties vanwege de Italiaanse autoriteiten om verzoekster als alleenstaande verkrachte vrouw de gepaste opvang en behandeling te garanderen zoals de artikelen 21 en 25 van de Opvangrichtlijn het voorschrijven, een schending riskeert op te lopen van artikel 3 EVRM.

2.3.2.9. In het administratief dossier bevindt zich een uitprint van het rapport, « *Conditions d'accueil en Italie A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin* » opgesteld door « *Organisation suisse d'aide aux réfugiés OSAR Berne* » in augustus 2016 (hierna : SFH-rapport).

- Onder punt « 4.2 Arrivée des requérant-e-s d'asile transféré-e-s dans le cadre de Dublin », kan het volgende gelezen worden:

« (...) Ce sont les autorités italiennes qui indiquent au moment de leur accord avec la prise ou la reprise en charge, à quel endroit en Italie doit avoir lieu le transfert. Si cet accord résulte de l'absence de réponse de l'Italie dans le délai, la personne est toujours transférée à Rome ou à Milan.¹⁰¹ Les modalités du transfert sont fixées à l'avance entre les autorités suisses et italiennes sur la base du règlement Dublin sur l'exécution. Les personnes transférées en Italie dans le cadre de Dublin reçoivent de la police des frontières (de l'aéroport) un document (verbale di invito) qui leur permet de savoir quelle Questura est compétente pour leur procédure d'asile.

Aux aéroports de Rome et Milan, une ONG est directement sur place pour donner des conseils et prêter assistance aux personnes qui arrivent par avion et qui veulent déposer une demande d'asile, ainsi qu'à celles qui sont transférées d'un autre Etat membre en Italie dans le cadre de Dublin. A Bologne, une ONG fournit également les mêmes services, mais elle ne se trouve pas directement à l'aéroport et travaille sur demande. A Rome, cette prise en charge a changé de main presque chaque année ces derniers temps en raison de la pratique de l'adjudication des mandats par l'Etat. A Milan, la même ONG assume le travail depuis plusieurs années. Il est vrai que les changements d'ONG posent des problèmes de mise au courant et de perte d'un certain acquis. Le GUS rapporte aussi qu'après la fin de son mandat, il a dû désinstaller son siège de relaxation et l'emporter. » (...)

- Onder punt 4.2.3. "Conclusion" kan gelezen worden:

« En principe, toutes les personnes transférées en Italie qui arrivent à Rome, à Milan ou à Bologne ont accès à l'ONG en fonction à l'aéroport concerné. Les ONG en question ne peuvent toutefois prêter assistance qu'aux personnes qui se trouvent encore dans la procédure ou qui n'ont pas encore déposé une demande d'asile en Italie.

Celles dont la demande d'asile est pendante dans une autre Questura n'obtiennent normalement qu'un billet de train pour retourner à cet endroit. Toutefois, cela ne semble pas toujours fonctionner. Les personnes au bénéfice d'un statut en Italie ou frappées d'une décision de renvoi peuvent obtenir des informations sur leur situation uniquement de la part de l'ONG qui se trouve à l'aéroport – dans le cas où elles sont transférées par voie aérienne.(...)

Un autre problème provient du fait que les ONG travaillant aux aéroports ne sont la plupart du temps pas informées sur l'état de santé ou autres vulnérabilités et besoins spécifiques des personnes transférées et ne peuvent se préparer à répondre à leurs problèmes personnels. Par ailleurs, il peut y

avoir un traumatisme ou traumatisme répété dû par exemple à un éventuel usage de la force pendant le transfert ; ces cas ne sont toutefois pas prévisibles, mais la plupart du temps aussi évitables. »

- Onder punt 4.3 « Possibilités d'hébergement pour les requérant-e-s d'asile transféré-e-s dans le cadre de Dublin » kan het volgende gelezen worden :

« (...) Les requérant-e-s d'asile transféré-e-s en Italie dans le cadre de Dublin sont le plus souvent hébergé-e-s dans un CAS ou dans un autre centre de premier accueil. (...)

4.3.1 Centres régionaux ou « Centri governativi di prima accoglienza » (auparavant : CARA)

Les installations appelées précédemment CARA sont les centres italiens de premier accueil. Selon la feuille de route italienne, les CARA, avec les CDA et les CPSA, doivent être transformés en « centres régionaux ». Comme l'opération n'est pas entièrement achevée, il existe encore des CARA en ce moment. Il est de plus prévu de créer des places d'hébergement notamment dans d'anciens baraquements militaires. Ces changements sont cependant en cours et devraient se terminer à fin 2016. 15'500 places sont prévues d'ici la fin de ce délai¹ et il devrait y avoir un centre dans chaque région.

Ces centres sont souvent très grands et très isolés. Leur qualité varie fortement d'un endroit à l'autre, notamment dans l'offre de mesures d'intégration. Il s'agit en partie d'un hébergement collectif avec une prise en charge minimale. Ces centres ne sont pas appropriés pour les familles et d'autres personnes vulnérables ou ayant des besoins particuliers.

Normalement, le séjour dans les centres régionaux est censé servir à l'enregistrement et à l'identification, de même qu'à la verbalizzazione de la demande d'asile et durer entre sept et trente jours, après quoi le ou la requérant-e d'asile devrait obtenir une place dans le système de second accueil (SPRAR). Toutefois, la pratique s'écarte de ces principes légaux. Dans les anciens CARA, les personnes restent parfois jusqu'à deux ans.

Lorsqu'une personne reçoit la décision concernant sa demande d'asile alors qu'elle se trouve encore dans un centre régional ou Centro governativo di prima accoglienza, elle doit le quitter. Elle peut toutefois en principe trouver encore une place pour six mois dans un projet du SPRAR. (...)

Il est possible que les requérant-e-s d'asile transféré-e-s en application du règlement Dublin III soient hébergé-e-s dans un Centro governativo di prima accoglienza. (...)

4.3.2 CAS

Initialement, les CAS ont été créés en tant que centres d'urgence pendant l'« état d'urgence Afrique du nord ». Ils font maintenant partie du système d'accueil italien et ont été institutionnalisés à l'art. 11 du décret 142/2015.¹⁴⁵ Les mandats de leur gestion sont attribués par la Préfecture de leur lieu de situation.

La plus grande partie (72%¹⁴⁶) du système d'hébergement est constituée par les places dans les CAS. Toutefois, il n'existe pas de liste officielle disponible de ces centres dont le financement et les mandats ne sont de surcroît pas transparents. En outre, il manque des lignes directrices nationales claires à leur sujet. Les CAS sont gérés par diverses institutions, notamment par des communes, des organisations pri-vées et également parfois des ONG. Leurs responsables manquent souvent d'expérience dans le domaine de l'asile. Bien des CAS sont situés en des lieux éloignés et sont surpeuplés et inadéquats. Leur équipement sanitaire serait très rudimentaire. En raison de la multiplication des centres et des constants changements dus aux fréquentes procédures d'adjudication de leur gestion, le personnel est souvent inqualifié et/ou surmené.

Certains CAS sont réservés aux hommes seuls alors que d'autres accueillent des familles ou des femmes seules. Il est arrivé aussi que des mineur-e-s non accom-pagné-e-s soient hébergé-e-s avec des adultes.

Les mandats de gestion des CAS durent six mois. L'incertitude financière que cette fréquence provoque empêche la réalisation de bons projets durables. L'appel d'offres vise une organisation se présentant avec un lieu d'hébergement pour l'exploitation d'un CAS (pour les Centri governativi di prima accoglienza, le lieu reste le même). Autrement dit, il peut y avoir non seulement un changement de management, mais aussi de lieu à chaque nouveau mandat.

Les personnes transférées à Rome dans le cadre de Dublin et relevant de la compétence de Rome pour le traitement de leur demande d'asile sont la plupart hébergées dans des CAS. Le nombre de CAS par préfecture n'est pas transparent et aucune des personnes que nous avons interrogées n'a été en mesure d'articuler des chiffres définitifs. L'ONG en fonction à l'aéroport reçoit une liste de CAS et essaie ensuite de trouver une place appropriée pour les arrivant-e-s. Si elle n'y parvient pas sur la base de la liste en sa possession, elle doit s'adresser à la préfecture pour obtenir d'autres adresses.

En théorie, il est prévu que les personnes qui arrivent ne séjournent que brièvement dans un CAS, jusqu'à ce qu'une place puisse être trouvée dans le SPRAR. Comme les disponibilités du SPRAR sont insuffisantes, la plupart des personnes restent dans un CAS de manière prolongée voire durablement pendant la procédure d'asile. Avant, il y avait une disposition qui fixait une durée maximale de séjour dans un CAS, mais cette restriction a été abandonnée. Maintenant, le séjour dans un tel centre est possible au moins jusqu'à la décision sur l'asile. En cas de recours contre une décision négative, la personne a le même statut qu'un-e requérant-e d'asile et peut encore rester dans le CAS. Il existe toutefois quelques CAS que les personnes doivent quitter quinze jours après la décision sur l'asile. Dans ces cas, il est assez vraisemblable qu'elles se retrouvent dans la rue. »

- Onder punt 9 « Situation des personnes vulnérables » kan gelezen worden:

« Selon le décret 142/2015, il faut tenir compte de la situation spécifique des personnes vulnérables en ce qui concerne les conditions d'accueil.

L'OSAR est d'avis que, de manière générale, les personnes vulnérables ne devraient être transférées en Italie dans le cadre du règlement Dublin ou du traité de réadmission que si cette mesure est dans leur intérêt. En tous les cas, aucun transfert ne devrait être envisagé sans garanties spécifiques d'un hébergement et d'un traitement adéquats même au-delà de la procédure d'asile.

Le droit italien ne définit pas une méthode d'identification de la vulnérabilité. Il n'existe ni un procédé concret à cet effet ni une coordination des acteurs/trices. Pour autant que la vulnérabilité ne soit pas manifeste, elle se révèle ou pas au gré du hasard. Pour les personnes identifiées en tant que victimes de la torture, de viols ou d'autres formes de violence grave, le décret 142/2015 prévoit l'accès à un traitement médical et psychologique adéquat. Toutefois, une analyse détaillée de cette thématique dépasserait le cadre du présent rapport.

Nous allons nous contenter ici de présenter brièvement l'importance des problèmes d'hébergement rencontrés par des catégories manifestement vulnérables spécifiques de requérant-e-s d'asile et de bénéficiaires d'une protection. (...)

- Onder punt "9.2 Femmes", kan het volgende gelezen worden :

« En Italie, les femmes seules ne sont pas considérées comme vulnérables, à moins qu'elles soient enceintes.

Les femmes séjournant dans les maisons occupées sont souvent exposées au risque de violence sexuelle. Comme une vie dans la rue présenterait encore plus de dangers, elles n'ont toutefois souvent rien d'autre à espérer que la protection limitée offerte par la coexistence avec leur propre communauté dans une maison occupée.

Au vu de la précarité de la situation économique et du manque de perspectives d'avenir, force est d'admettre que beaucoup de femmes se voient contraintes de se prostituer ou de s'assujettir dans des rapports d'exploitation pour subsister, sans compter encore les ravages de la traite des femmes (voir Chapitre 7.2). »

2.3.2.10. Uit het bovenvermelde rapport blijkt dat verzoeksters asielprocedure als Dublin-terugkeerder normaliter zal plaatsgrijpen in Rome of in Milaan. Ze zal aldaar in principe terecht komen in de opvangfaciliteiten « CARA » of « CAS ». Voor de opvang voorzien in CARA kan in het betrokken rapport gelezen worden, "Ces centres sont souvent très grands et très isolés. Leur qualité varie fortement d'un endroit à l'autre, notamment dans l'offre de mesures d'intégration. Il s'agit en partie d'un hébergement collectif avec une prise en charge minimale. Ces centres ne sont pas appropriés pour les familles et d'autres personnes vulnérables ou ayant des besoins particuliers. ». Voor de opvang voorzien in "CAS" kan in het betrokken rapport gelezen worden "Bien des CAS sont situés en des lieux éloignés et sont surpeuplés et inadéquats. Leur équipement sanitaire serait très rudimentaire. En raison de la multiplication des centres et des constants changements dus aux fréquentes procédures d'adjudication de leur gestion, le personnel est souvent inqualifié et/ou surmené ». Deze centra zijn dus in principe niet geschikt voor asielzoekers met een kwetsbaar profiel zoals verzoekster. Ook al hebben asielzoekers in Rome of Milaan toegang tot ONG's, staat in het rapport duidelijk te lezen, « Un autre problème provient du fait que les ONG travaillant aux aéroports ne sont la plupart du temps pas informées sur l'état de santé ou autres vulnérabilités et besoins spécifiques des personnes transférées et ne peuvent se préparer à répondre à leurs problèmes personnels ». Dus zelfs als verzoeksters kwetsbare profiel als verkrachte vrouw vóór de transfert wordt meegedeeld aan de Italiaanse autoriteiten, is het niet uitgesloten dat de plaatselijke ONG's daarvan niet in kennis worden gesteld en dat verzoekster riskeert niet de opvang alsook behandeling te ontvangen conform haar kwetsbaar profiel. In dit verband dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat het betrokken rapport vermeldt dat in Italië

alleenstaande vrouwen niet beschouwd worden als kwetsbaar en dat vrouwen in opvangfaciliteiten blootgesteld worden aan seksueel geweld. Het in de bestreden beslissing vermelde AIDA-rapport over Italië (*Asylum Information Database - National Country Report - Italy*, up-to-date tot 31.12.2016) bevat geen andersluidende informatie op dit punt. Hierin kan onder meer gelezen worden, “*There is no procedure defined in law for the identification of vulnerable persons. Additionally, there exists no national plan defining the procedures, roles and functions of public and private actors involved in the identification, referral and care of torture survivors, or defining the coordination of services or an effective monitoring system. Consequently, the identification of and assistance provided to torture survivors are often carried out without a common and coordinated framework*”. Het blijkt dus dat er geen nationaal coördinatieplan bestaat voor kwetsbare asielzoekers wat hun gepaste opvang en begeleiding alleen maar kan bemoeilijken. Er kan dan ook niet anders dan prima facie besloten worden dat om een situatie te vermijden die aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM, de Belgische autoriteiten concrete individuele garanties dienen te vragen van de Italiaanse autoriteiten opdat verzoekster de gepaste opvang en begeleiding krijgt als alleenstaande verkrachte vrouw. Deze conclusie dringt zich des te meer op aangezien in het bovenvermelde SFH-rapport voor wat betreft asielzoekers met een kwetsbaar profiel duidelijk kan gelezen worden, « *En tous les cas, aucun transfert ne devrait être envisagé sans garanties spécifiques d'un hébergement et d'un traitement adéquats (...)* ».

2.3.2.11. Indien dergelijke garanties niet gevraagd worden, quod in casu, riskeert verzoekster met een kwetsbaar profiel zoals bedoeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn in een situatie terecht te komen dat een niveau van hardheid vertoont dat strijdig is met artikel 3 EVRM, wat de Raad niet kan toelaten.

2.3.2.12. De grief artikel 3 EVRM zoals geuit door verzoekster is prima facie in de aangegeven mate gegrond. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde schorsingsvoorwaarde is voldaan.

2.3.2.13. Gezien zoals hierna zal blijken, ook voldaan is aan de derde cumulatieve schorsingsvoorwaarde, waardoor de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst wordt, dient de Raad in deze fase van het geding niet nader in te gaan op de door verzoekster andere aangebrachte grieven die volgens haar aanleiding geven tot een schorsing van de bestreden beslissing.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij als alleenstaande vrouw met een kwetsbaar profiel een risico op schending van artikel 3 van het EVRM loopt.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van haar grief 3 EVRM worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is wettelijk, dwz conform het gestelde in artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, vervuld. Het betoog van de verwerende partij in haar nota dat deze voorwaarde niet is vervuld, kan hieraan geen afbreuk doen.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Gezien de drie cumulatieve schorsingsvoorwaarden voldaan zijn, dient de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 19 april 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

M. EKKA